

Arrest

nr. 319 117 van 20 december 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. TSHIBANGU KADIMA
Charles Parentéstraat 10/5
1070 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. TSHIBANGU KADIMA verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse nationaliteit en bent geboren op (...) in Monte Carmelo gelegen in de deelstraat Trujillo. In 2008 verhuisde u naar de gemeente Valera.

In januari 2020 kreeg uw dochter, (...) (nationaal nummer (...), orthopedische problemen. In datzelfde jaar, net voor de start van de coronapandemie, reisde u in het kader van uw werk naar Caracas. Omwille van de coronapandemie kon u niet terug naar huis keren waardoor u genoodzaakt was u te vestigen in Miranda. Tijdens uw verblijf in Miranda kwam u tot de conclusie dat uw dochter daar betere medische zorgen kon krijgen dan in Valera waardoor u besloot om in Miranda te blijven. U woonde negen maanden in de gemeente Sucre en vervolgens ging u samenwonen met uw zus in de gemeente Sucre. U begon er te werken als

verkoopassistente, in de schoonheidssector en in de forensische sector. Na afloop van de coronapandemie openden de zwembaden opnieuw. Uw dochter moest zwemtherapie volgen maar deze was voor u onbetaalbaar waardoor u plannen begon te maken om Venezuela te kunnen verlaten.

In de periode van maart 2022 tot 15 februari 2023 werd u vijf keer het slachtoffer van een gewapende overval door de colectivos. Hierbij werd u één keer aangerand en werd onder andere uw identiteitskaart, uw geld en andere persoonlijke bezittingen gestolen. U deed enkel aangifte van uw identiteitskaart dat gestolen werd.

Op 8 maart 2023 werd uw paspoort afgeleverd en op 9 mei 2023 verliet u Venezuela. U reisde via Spanje naar België. U kwam op 10 mei 2023 aan in België en diende op 16 mei 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

Bij terugkeer vreest u het slachtoffer te worden van criminaliteit.

Bij terugkeer vreest u dat uw dochters medische toestand slechter zal worden. Eveneens verwijst u naar de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. U vreest dat uw dochter te maken zal krijgen met geweld en ontvoerd en/of verkracht zal worden.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte, het paspoort van uw dochter en een medisch rapport.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient vooreerst een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) te worden vastgesteld. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u immers dat u in uw land van herkomst vijf keer het slachtoffer werd van een gewapende overval (CGVS, p. 8). U maakte van deze, nochtans essentiële, feiten echter geen gewag in uw verklaringen afgelegd op de DVZ, en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de reden waarom u uw land was ontvlucht (Vragenlijst CGVS, 28.6.2023). U verklaart dat u deze problemen niet ter sprake bracht, omdat u geen bewijzen kon voorleggen. Dit is echter geen afdoende verklaring. U tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar bewijzen kan u deze nog steeds niet voorleggen (CGVS, p. 4 en 5). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u nooit bewijzen hebt gehad. U verklaart dat u enkel een klacht indiende toen uw identiteitskaart werd gestolen. U moest uw naam noteren in een schrift maar verder gebeurde er niets meer met uw klacht, legt u uit. Aangezien u het gevoel had niet serieus te worden genomen diende u geen klacht meer in van de latere overvallen waarvan u het slachtoffer werd (CGVS, p. 4 en 11). Dit is echter geen afdoende verklaring voor deze lacune in uw verklaring voor de DVZ, die immers betrekking heeft op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de grondslag van uw vrees.

Voorts moet er vastgesteld worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u persoonlijk gevisieerd werd. U vertelt namelijk dat u overvallen werd omdat u alleen over straat liep en een vrouw bent. Vrouwen zijn kwetsbaar en om die reden een gemakkelijk doelwit, legt u uit (CGVS, p. 12 en 13). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u telkens werd overvallen door andere mannen, op verschillende plaatsen en dat u de daders niet kent. U vermoedt dat het colectivos waren omdat de overvallers zich verplaatsen op motors en dat 90% van de colectivos motors gebruiken. U gevraagd of u nog op latere momenten benaderd werd door de personen die u overvallen hebben, stelt u dat dit niet het geval was (CGVS, p. 11 en 13). U gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela antwoordt u dat u vreest zich te moeten vestigen in een zone waar er veel criminaliteit is en zo opnieuw het slachtoffer te worden van deze criminaliteit (CGVS, p. 9). U koppelt uw problemen, die gemeenrechtelijk van aard zijn, louter aan de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. U verklaart namelijk dat overvallen sinds enkele jaren een dagelijks fenomeen zijn geworden in Venezuela. Ook stelt u dat er dagelijks geweld plaatsvindt tegen vrouwen en kinderen en dat u op zoek bent naar veiligheid (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u geen vervolging riskeert zoals bepaald in het

Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u geviseerd of bedreigd wordt omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van de door u geschetste problemen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Hoewel het CGVS niet ontkent dat er een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld is in Miranda, kadert dit geweld echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. infra). De elementen die u ter zake aanhaalt zijn onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Tot slot moet er vastgesteld worden dat u bij de DVZ verklaarde dat de gezondheidssituatie van uw dochter de enige reden is voor uw verzoek om internationale bescherming (Vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt u dat u Venezuela – in eerste instantie – verliet met het oog op een betere medische behandeling voor uw dochter en dat u na afloop van de coronapandemie in 2021 reeds concrete plannen begon te maken om Venezuela te verlaten (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaringen liggen het gebrek aan financiële middelen en de lange wachttijden in de ziekenhuizen aan de basis van uw beslissing om uw land te verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 5 en NPO CGVS, p. 8 en 10). Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische documenten blijkt echter duidelijk dat uw dochter wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in uw land van herkomst. U verklaarde ook nooit problemen te hebben gehad met de Venezolaanse autoriteiten, noch met medeburgers. In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van uw dochter en aanvoert dat ze in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen van uw dochter dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek legde u voorts nog volgende documenten voor: uw paspoort, uw geboorteakte en uw identiteitskaart en het paspoort van uw dochter. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit en die van uw dochter – elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofdte een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer

te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U verliet uw land bovendien legaal met eigen paspoort (Verklaring DVZ, punt 32-33; CGVS, p. 6)

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te

kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf)) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk gebied Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). **Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.**

In de deelstaten Zulia, Tachira, Apure en Falcón evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de

beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert verzoekster de schending aan van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (de Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen de verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

“Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Er dient vooreerst een fundamentele omissie in uw verklaringen voor de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) te worden vastgesteld. Tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS verklaarde u immers dat u in uw land van herkomst vijf keer het slachtoffer werd van een gewapende overval (CGVS, p. 8). U maakte van deze, nochtans essentiële, feiten echter geen gewag in uw verklaringen afgelegd op de DVZ, en dit terwijl u op de DVZ expliciet werd gevraagd naar de reden waarom u uw land was ontvlucht (Vragenlijst CGVS, 28.6.2023). U verklaart dat u deze problemen niet ter sprake bracht, omdat u geen bewijzen kon voorleggen. Dit is echter geen afdoende verklaring. U tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gevraagd naar bewijzen kan u deze nog steeds niet voorleggen (CGVS, p. 4 en 5). Uit uw verklaringen blijkt ook dat u nooit bewijzen hebt gehad. U verklaart dat u enkel een klacht indiende toen uw identiteitskaart werd gestolen. U moest uw naam noteren in een schrift maar verder gebeurde er niets meer met uw klacht, legt u uit. Aangezien u het gevoel had niet serieus te worden genomen diende u geen klacht meer in van de latere overvallen waarvan u het slachtoffer werd (CGVS, p. 4 en 11). Dit is echter geen afdoende verklaring voor deze lacune in uw verklaring voor de DVZ, die immers betrekking heeft op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de grondslag van uw vrees.

Voorts moet er vastgesteld worden dat uit uw verklaringen niet blijkt dat u persoonlijk gevisieerd werd. U vertelt namelijk dat u overvallen werd omdat u alleen over straat liep en een vrouw bent. Vrouwen zijn kwetsbaar en om die reden een gemakkelijk doelwit, legt u uit (CGVS, p. 12 en 13). Verder blijkt uit uw verklaringen dat u telkens werd overvallen door andere mannen, op verschillende plaatsen en dat u de daders niet kent. U vermoedt dat het colectivos waren omdat de overvallers zich verplaatsen op motors en dat 90% van de colectivos motors gebruiken. U gevraagd of u nog op latere momenten benaderd werd door de personen die u overvallen hebben, stelt u dat dit niet het geval was (CGVS, p. 11 en 13). U gevraagd naar uw vrees bij terugkeer naar Venezuela antwoordt u dat u vreest zich te moeten vestigen in een zone waar er veel criminaliteit is en zo opnieuw het slachtoffer te worden van deze criminaliteit (CGVS, p. 9). U koppelt uw problemen, die gemeenrechtelijk van aard zijn, louter aan de algemene veiligheidssituatie in Venezuela. U verklaart namelijk dat overvallen sinds enkele jaren een dagelijks fenomeen zijn geworden in Venezuela. Ook stelt u dat er dagelijks geweld plaatsvindt tegen vrouwen en kinderen en dat u op zoek bent naar veiligheid (CGVS, p. 13). Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat u geen vervolging riskeert zoals bepaald in het

Verdrag van Genève. Uit uw verklaringen kan niet blijken dat u geviseerd of bedreigd wordt omwille van uw ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging of uw behoren tot een welbepaalde sociale groep, noch dat u om één dezer redenen uitgesloten bent van bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u, omwille van de door u geschetste problemen, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst. Hoewel het CGVS niet ontkent dat er een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld is in Miranda, kadert dit geweld echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (cf. infra). De elementen die u ter zake aanhaalt zijn onvoldoende zwaarwichtig om als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Tot slot moet er vastgesteld worden dat u bij de DVZ verklaarde dat de gezondheidssituatie van uw dochter de enige reden is voor uw verzoek om internationale bescherming (Vragenlijst CGVS, vraag 4 en 5). Ook tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS stelt u dat u Venezuela – in eerste instantie – verliet met het oog op een betere medische behandeling voor uw dochter en dat u na afloop van de coronapandemie in 2021 reeds concrete plannen begon te maken om Venezuela te verlaten (CGVS, p. 8). Volgens uw verklaringen liggen het gebrek aan financiële middelen en de lange wachttijden in de ziekenhuizen aan de basis van uw beslissing om uw land te verlaten (Vragenlijst CGVS, vraag 5 en NPO CGVS, p. 8 en 10). Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde medische documenten blijkt echter duidelijk dat uw dochter wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in uw land van herkomst. U verklaarde ook nooit problemen te hebben gehad met de Venezolaanse autoriteiten, noch met medeburgers. In de mate dat u verwijst naar de medische problemen van uw dochter en aanvoert dat ze in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen van uw dochter dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Ter staving van uw verzoek legde u voorts nog volgende documenten voor: uw paspoort, uw geboorteakte en uw identiteitskaart en het paspoort van uw dochter. Deze documenten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw identiteit en nationaliteit en die van uw dochter – elementen die niet ter discussie staan in deze beslissing.

Uit de **COI Focus Venezuela. Houding van de autoriteiten ten aanzien van migratie** van 13 mei 2024, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_houding_van_de_autoriteiten_ten_aanzien_van_migratie_20240513.pdf blijkt niet dat er sprake is van een systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging of aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijk onderworpen zal worden aan een uitgebreide controle. Er is evenwel een duidelijk onderscheid in de behandeling van terugkeerders naar Venezuela. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in het najaar van 2023 meerdere deportatievluchten plaatsvonden waarbij Venezolanen uit de VS werden teruggestuurd. Een aantal gerepatrieerde migranten uit de VS werd bij aankomst in Venezuela vastgehouden en uitvoerig geïnterviewd. Enkel hiervan zouden in februari 2024 nog vastgehouden worden. Daarnaast werden zo'n 200 afgewezen verzoekers uit IJsland in november 2023 teruggestuurd naar Venezuela. Bij terugkeer naar Venezuela werden ze voor drie of vier dagen naar een hotel gebracht voor een beoordeling door de veiligheidsdiensten. Uit de informatie blijkt verder dat elk jaar duizenden Venezolanen op vrijwillige basis terugkeren naar Venezuela zonder dat hierover problemen worden gerapporteerd. Er kan aldus niet uit de beschikbare informatie afgeleid worden dat **alle** terugkeerders systematisch worden vastgehouden of gearresteerd. Het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd en aangehouden in het kader van een veiligheidsbeoordeling kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer

te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b) beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden, betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond. Noch dat de Venezolaanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw verzoek om internationale bescherming. U verliet uw land bovendien legaal met eigen paspoort (Verklaring DVZ, punt 32-33; CGVS, p. 6)

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Venezuela voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.**

Het Hof van Justitie heeft reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn (omgezet in artikel 48/4, §2, b) Vw.) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 35 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Bijgevolg valt een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, vereist artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet dat “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, **specifiek** wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41). De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt om niet te

kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

*Uit een analyse van de beschikbare informatie blijkt verder niet dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets** van 8 augustus 2023, beschikbaar op [coi focus venezuela situatieschets 20230808 0.pdf \(cgrs.be\)](https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) en **EUAA: Venezuela Country Focus** van november 2023, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2023_11_EUAA_COI_Report_Venezuela_Country_Focus.pdf) blijkt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela veeleer het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.*

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas en de redenen waarom zij aanvoert een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te hebben en/of een gegronde vrees vervolging te hebben en/of een reëel risico op ernstige schade te lopen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekster niet aantoont dat de bovenstaande motivering, waarin haar verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn. Verzoekster komt in wezen immers niet verder dan het louter volharden in en herhalen van haar eerder afgelegde verklaringen, en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij dan ook niet vermag voormelde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten.

Waar verzoekster aangeeft dat zij te maken kreeg met verschillende gewelddadige aanvallen door leden van de 'Collectivos', gewelddadige niet door de staat gewapende groepen die actief zijn in Venezuela, dat deze aanvallen herhaaldelijk en bijzonder traumatisch waren, inclusief fysiek en seksueel geweld en doodsb bedreigingen, herhaalt zij slechts haar verklaringen doch gaat volledig voorbij aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen die maken dat zij haar nood aan internationale bescherming niet kan aantonen.

Het op algemene wijze verwijzen naar haar profiel als vrouw en de kwetsbaarheid die hiermee gepaard gaat alsook naar het gegeven dat gender gerelateerd geweld in Venezuela vooral Venezolaanse vrouwen en meisjes treft die hun land ontvlucht zijn om aan mensenrechtenschendingen te ontsnappen, volstaat niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekster blijft hierover in gebreke

De argumentatie dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud heeft uitgelegd dat zij geen bewijs kon leveren van de aanvallen omwille van de corruptie en het gebrek aan vertrouwen in de lokale autoriteiten, dat zij vijf keer het slachtoffer was van gewapende overvallen, maar niet effectief aangifte kon doen omdat haar uitspraken niet serieus werden genomen, dat de enige keer dat ze door de autoriteiten en de politie werd gehoord, was toen haar identiteitsdocumenten werden gestolen, dat de enige maatregel die bij deze gelegenheid werd genomen de inschrijving was van haar naam in een eenvoudig register, zonder dat ze werd opgeroepen voor enige confrontatie, noch dat de aanvallers werden opgepakt of vervolgd, is niet meer dan het louter herhalen van haar eerdere verklaringen doch hiermee weerlegt noch verklaart zij bovenstaande pertinente vaststellingen. Er kan niet worden ingezien om welke reden verzoekster dergelijk essentiële elementen niet eerder heeft vermeld. Immers, van verzoekster, die beweert te vrezen voor haar leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat zij alle elementen ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt en dit reeds van bij aanvang van de procedure, daar op haar de verplichting rust om haar volledige

medewerking te verlenen aan de procedure. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoekster worden verwacht dat zij dermate essentiële elementen in haar asielrelaas zou vermelden. Het feit dat verzoekster de elementen waarop zij thans haar verzoek om internationale bescherming steunt niet bij aanvang van de procedure vermeldt, doet afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan. Het gebrek aan bewijzen kan niet volstaan ter verschoning van deze fundamentele lacune in haar verklaringen.

Het betoog dat het merendeel van de kritiek die tegen haar is geuit irrelevant is en niet overeenkomt met de realiteit in Venezuela van corruptie en straffeloosheid die verband houden met 'Colectivos'-groepen, kan evenmin een valabele verklaring vormen voor het niet vermelden van de ernstige gebeurtenissen waarop zij thans haar nood aan internationale bescherming ent.

Het enkele gegeven dat het hier zou gaan om een geval van overmacht waarover zij geen controle heeft en de materiële onmogelijkheid om bewijs te leveren vanwege de angst en het opgelopen trauma, kan evenmin volstaan. Verzoekster brengt geen concreet argument bij dat zij niet bij machte was klacht in te dienen voor de feiten die haar zouden zijn overkomen noch maakt zij concreet aannemelijk dat zij enige moeite zou hebben gedaan om de hulp en bescherming van de autoriteiten te bekomen noch dat zij hiervan verstoken zou zijn gebleven omwille van één van de gronden opgenomen in het Vluchtelingenverdrag.

Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat hoewel in de beslissing gedetailleerd wordt aangegeven waarom incidenten van gewapende overvallen niet voldoende bewijs van vervolging vormen, niet duidelijk wordt uitgelegd waarom deze elementen, samengenomen, geen context van persoonlijke vervolging kunnen scheppen en hieruit een gebrek aan zorgvuldigheid bij de beoordeling van de persoonlijke risico's die zij loopt afleidt. Verzoekster gaat met een dergelijk algemeen betoog opnieuw voorbij aan de concrete motivering waaruit blijkt dat er in haar hoofde geen nood aan internationale bescherming kon worden vastgesteld.

De stelling dat de bestreden beslissing haar niet in staat stelt de redenen voor de beslissing te begrijpen, kan niet worden gevolgd gezien uit onderhavig verzoekschrift blijkt dat zij de motieven van de bestreden beslissing kent en hiertegen verweer voert.

Voor verzoekster nog op algemene wijze oppert dat de bestreden beslissing partijdig zou zijn, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier en de bestreden beslissing geen enkele vorm van vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit kan worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de ambtenaren van het Commissariaat-generaal onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoekster om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

De stelling dat de motivering beknopt is, kan gelet op wat voorafgaat niet worden gevolgd. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. Gelet op het voorgaande wordt er door verzoekster geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratieve dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook haar individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de huidige algemene politieke en veiligheidssituatie in Venezuela, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoekster bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden en de colectivos.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonst waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling

of bestraffing omdat zij specifiek wordt gevisieerd. Verzoekster maakt ook geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Venezuela zou hebben gekend.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoekster *in concreto* dient aan te tonen dat er wat haar betreft in haar land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar zij in gebreke blijft.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Het Hof van Justitie heeft reeds uitgelegd dat een binnenlands gewapend conflict wordt geacht te bestaan wanneer de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, waarbij het niet noodzakelijk is dat dit conflict kan worden aangemerkt als gewapend conflict dat geen internationaal karakter draagt, in de zin van het internationale humanitaire recht, en waarbij de intensiteit van de gewapende confrontaties, het organisatieniveau van de betrokken strijdkrachten of de duur van het conflict niet los van de beoordeling van de mate van het geweld dat zich op het betrokken grondgebied voordoet, worden beoordeeld (HvJ 30 januari 2014 (GK), *Diakité*, C-285/12).

Uit de informatie die voorligt, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is. Het betreft hier voornamelijk politieel dan wel crimineel geweld dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Dit politieel en crimineel geweld kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd in het arrest *Diakité*.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Aragua en Guárico, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier, met inbegrip van de informatie gevoegd bij de aanvullende nota van verwerende partij van 18 november 2024 kan niet worden afgeleid dat thans in de Venezolaanse staat Miranda, waarvan verzoekende partij verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont dit ook niet aan.

Gelet op het voormelde, toont verzoekende partij niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF